

شرح دعای سحر انفوذ نور مشیت از زمین‌های پست تا آسمان

شناسه خبر : ۱۳۹۸۲۱ جمعه ۳ فروردین ۱۴۰۳ - ۰۶:۲۳

تنها کسی که مقام مشیت در او تحقق یافته و افقش با افق مشیت یکی است و راه و وسیله اتصال آسمان و زمین است، کسی است که خدا خلقت را به او شروع فرموده و به او نیز ختم خواهد فرمود که این همان حقیقت محمدی و علوی، صلوات الله علیهما، است.

به گزارش خبرنگار فرهنگی موج خبر، «دعای سحر» یکی از دعا‌های عظیم‌الشانیه است که از امام رضا علیه‌السلام روایت شده و آن حضرت فرموده است: این دعا، دعایی است که امام باقر علیه‌السلام در سحرهای ماه رمضان می‌خواند.

در عین حال یکی از آثار فاخر و ارزشمند امام خمینی (ره) «شرح دعای سحر» است؛ اثری که امام خمینی (ره) آن را در حدود ۲۷ سالگی خود تألیف کرده و نشان از دانش و عرفان والای ایشان از دوران جوانی دارد.

موج خبر به منظور آشنایی بیشتر مخاطبان با مفاهیم و مضامین والای دعای سحر که خواندن آن در سحرهای ماه رمضان توصیه شده، به بررسی بخش‌ها و نکاتی از امام خمینی (ره) درباره این دعای ارزشمند و والا پرداخته است.

نکات مهم در فراز دهم از این دعای شریف را می‌خوانیم:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ مَشِيَّتِكَ بِأَمْضَاهَا وَكُلِّ مَشِيَّتِكَ مَاضِيَةً، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِمَشِيَّتِكَ كُلِّهَا

پروردگارا، از تو درخواست می‌کنم به نافذترین مشیتت حال آن که همه مشیت تو نافذ است. بار الهی، از تو به همه مشیتت درخواست می‌کنم.

- تمامی سلسله وجود، اعم از عوالم غیب یا شهود، از تعینات و مظاهر مشیت هستند. امام صادق علیه السلام می‌فرماید: «خلق الله المشيئة بنفسها ثم خلق الاشياء بالمشيئة» بر اساس این حدیث شریف، مشیت نخستین صادر است و دیگر مراتب وجود توسط آن موجود شده‌اند.
- پس این کاغذی که روی آن می‌نویسم و قلمی که سطرها را با آن می‌نگارم و عضله‌ای که این دو را تحت کنترل دارد و نیرویی که در عضله هست و اراده‌ای که از شوق سرچشمه می‌گیرد و شوقی که از علم سرچشمه گرفته (همان علمی که قائم به نفس انسان است)، همه و همه از شئون مشیت الهی و از مظاهر آن است و تعین‌ها اعتبار و خیالی بیش نیستند؛ چنان که شیخ کبیر گفته است: «العالم خیال فی خیال؛ عالم خیال اندر خیال است.» از این رو، جز ظهور او ظهوری و جز شأن او شأنی وجود ندارد.
- نور مشیت از زمین‌های پست تا آسمان‌های بلند نفوذ کرده و هیچ یک از حقایق جز شأن او شأنی و جز گونه و طور او گونه و طوری ندارند.

- هیچ موجودی نیست جز این که در تسخیر کبریای اوست و چون خداوند اراده چیزی نماید به او فرماید: باش، پس او موجود می‌شود، بدون این که بتواند از پذیرش وجود خودداری کند یا توان تخطی و عصیان داشته باشد، و همه ماهیت‌ها فرمانبر امر او هستند و تحت سلطه حاکمیت اویند «ما من دابة الا هو آخذ بناصيتها؛ زمام اختیار هر جنبه‌ای به دست مشیت اوست.»

- تنها کسی که مقام مشیت در او تحقق یافته و افقش با افق مشیت یکی است و راه و وسیله اتصال آسمان و زمین است، کسی است که خدا خلقت را به او شروع فرموده و به او نیز ختم خواهد فرمود که این همان حقیقت محمدی و علوی، صلوات الله علیهما، است... او آب بسیار پاکی است که هیچ یک از آلودگی‌های طبیعی و ناپاکی‌های ظلمانی و زشتی‌های امکانی آلوده‌اش نمی‌کند و او نور آسمان‌ها و زمین: «الله نور السموات والارض» . «اله الارض وفي اله السماء في الذي هو»: است الهیت مقام سزاوار و

انتهای پیام/

انتهای پیام/